

- vydať konečné rozhodnutie vo veci a žalobu zamietnuť ako nedôvodnú,
- zaviazať žalobkyňu v konaní vo veci samej nahradiť trovy odvolacieho konania, ako aj trovy prvostupňového konania vo veci T-196/02.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Súd prvého stupňa rozhodol nesprávne preto, že vychádzal z predpokladu, že na základe dostupných informácií nemožno zistiť skutočného príjemcu pomoci. Zistenie skutočného príjemcu býva spravidla súčasťou rozhodnutí Komisie nariaďujúcich vrátenie protiprávnej pomoci. Toto zistenie je totiž nevyhnutné na zabezpečenie účinného vrátenia protiprávnej pomoci. Preto nie je vylúčenie možnosti určiť na základe dostupných informácií skutočného príjemcu pomoci zlučiteľné s článkom 13 ods. 1 nariadenia (ES) č. 659/1999.

Po druhé Súd prvého stupňa vychádzal neprávom z toho, že rozhodnutie Komisie bolo založené na púhej domnienke, ktorá nezodpovedala požiadavkám kladeným na rozhodnutie na základe dostupných informácií. Pri rozhodovaní na základe dostupných informácií nie je jednak potrebná absolútna istota. Okrem toho sa rozhodnutie Komisie opieralo o informácie o nákladoch na vývoj know-how, ktoré jej poskytol správca v platobnej neschopnosti spoločnosti SKL-M. Komisia mala teda k dispozícii dostatok informácií, ktoré jej mohli umožniť, aby vyvodila, že prevod know-how na MTU predstavoval výhodu pre tento podnik.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Korkein hallinto-oikeus (Fínsko) 23. novembra 2007 – A

(Vec C-523/07)

(2008/C 22/63)

Jazyk konania: fínčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Korkein hallinto-oikeus

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: A

Prejudiciálne otázky

1. a) Použije sa nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003⁽¹⁾ z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 („nariadenie Brusel IIa“) na výkon rozhodnutia vo všetkých jeho častiach, o aké ide vo veci samej, ak toto rozhodnutie o okamžitom prevzatí dieťaťa do starostlivosti a jeho umiestnení mimo vlastnej rodiny je prijaté formou jediného rozhodnutia v rámci ochrany detí patriacej do verejného práva;
- b) alebo je nariadenie vzhľadom na jeho článok 1 ods. 2 písm. d) použiteľné len na časť rozhodnutia, ktorá sa týka umiestnenia dieťaťa mimo vlastnej rodiny?
2. Ako sa má v zmysle práva Spoločenstva vykladať pojem obvyklý pobyt v zmysle článku 8 ods. 1 v spojení s článkom 13 ods. 1 nariadenia, najmä ak sa stále bydlisko dieťaťa nachádza v jednom členskom štáte, ale dieťa býva v inom členskom štáte, v ktorom vedie kočovný život?
3. a) Za predpokladu, že obvyklý pobyt dieťaťa nie je v tomto inom členskom štáte uvedenom ako poslednom, za akých podmienok v tomto členskom štáte možno vykonať okamžité ochranné opatrenie (prevzatie do starostlivosti) podľa článku 20 ods. 1 nariadenia?
- b) Ochrannými opatreniami v zmysle článku 20 ods. 1 nariadenia sú len také opatrenia, ktoré môžu byť nariadené podľa vnútroštátneho práva a sú ustanovenia vnútroštátneho práva týkajúce sa týchto opatrení záväzné v prípade uplatnenia tohto článku?
- c) Musí sa po nariadení ochranného opatrenia vec *ex officio* postúpiť súdu príslušného členského štátu?
4. V prípade, že súd členského štátu nie je vôbec príslušný, treba žalobu zamietnuť ako nepripustnú alebo sa musí vec postúpiť súdu iného členského štátu?

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ L 338, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 243.